

Fáj a hasam, kérek engedélyt elmenni.

– Futás és semmi totojázás, ez nem szanatórium!

Elfutottam a fehérre meszelt barakkhoz, és amíg a gatyámat letoltam, hallottam, hogy valaki az utcáról kiabál:

– Hé, van ott katona? Hé, van ott valaki?

Felmásztam a gerendára, kinéztem. Szemben idős, keménykalapos úr állt esernyővel.

– Mi van? – kérdeztem.

– Vége a háborúnak, elveszítettük!

Magyar akcentussal mondta és nem tűnt túlságosan elkeseredettnak.

– Éppen most közölték, hogy tűzszünetet kötöttek.

Ebben a pillanatban trombita harsant és a katonák sorakozni kezdtek. Zúrzavar támadt, parancsok repkedtek: *Első szakasz, sorakozz!* Első, második, harmadik és így tovább. Ebben a minden hadsereg számára úgymond ünnepi pillanatban a nadrágot fogva futottam a tér felé.

– A háborúnak v-é-é-g-e-e! – kiáltottam. Felemeltem a kezeimet, mire a nadrágom lecsúszott. Az őrmester mint egy óriási, szörnű viharfelhő közeledett felém.

– Blumenfeld sorkatona, vigyázz! Mit pozírozol?

Nem könnyű egyszerre tisztelni, vigyázzban állni és fogni a nadrágot.

– A háborúnak vége, őrmester úr. Éppen most közölték.

A gondolat lassan hatolt be agyának sötét és ismeretlen kanyarulataiba.

– Ez biztos?

– Egészen biztos, őrmester úr.

Arca felragyogott.

– Tehát győztünk?

Most én ragyogtam fel.

– Nem, őrmester úr. Elveszítettük.

Ő megint elgondolkodott, majd megcsípte az arcomat, azzal a halálos csippentésével.

– Bist du aber süß! Szeretem a zsidókat, egy napon valami nagyot tesztek értük!

Férfinak bizonyult, megtartotta a szavát. Sok évvel később a flössenbürg-oberpfalzi táborban Sturmführerként találkoztunk vele.

SZTOJCSEV Stefán fordítása

Beszédes István

HEXAÉDER, MAGÁT HALÁLRA ÖLELŐ

Tiltott Paradicsomok birtoklói.
Kolibri zümmög árnyékukban.
Esőerdő nő ki testüregükből.
Bálványfát nyeltek.

Elárulja őket folyton az Éden.
Magas teraszokra hiába bújnak.
Egy éjszaka alatt a kertek
hatalmas zöld zászlót bontanak.
Ellenséges légierőknek
tűzfalról egy gyalogakác-lomb
kibuggyan.

Lelkük színdús gyümölcsösei
sorvirágoznak rozsdás csatornában.
Ha unják már kissé a belső ellenállást,
szirmot szítálnak a szürke sztrádára
a magasból.

Ha végül lelepleződik körülöttük a börtön,
egy éjszaka alatt teljesen kitölti
ág és gyökér a pincecellát.
Kijönni már nem lehet, csak úgy,
ha róluk a falakat egy daru,
vagy valami *deus ex machina* lefejt,
s meztelen marad a szabályos hexaéder,
magát halálra ölelő növényi csontváz-
kocka.

Valaki míg fuldoklott,
végezetül egy-két megszenvedett
utolsó természettel üzent.

Hogyha e gyümölcsbe harap a vallató,
ha majd e húsba te is úgy haraptál,
megszólít hirtelen a nektár,
és földbe gyökerezik
a lábad.